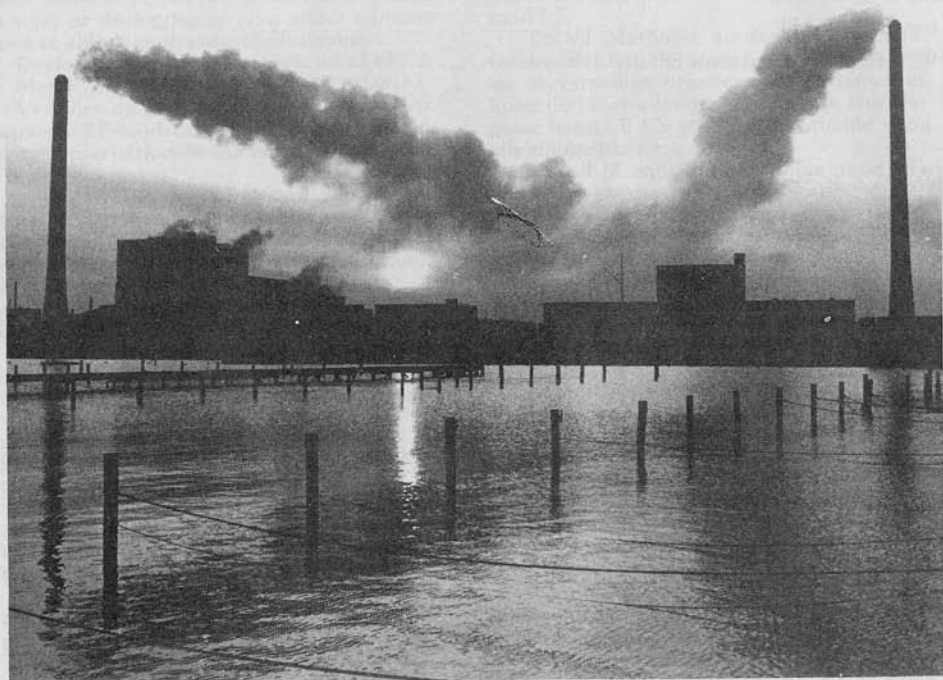

Skrot EF - for socialisme

DET KGL. BIBLIOTEK
- 3. JUL. 1984
SMÅTRYKSRYD.

VS's valggrundlag

Indholdsfortegnelse:

Udviklingen i EF	s. 4
Det nationale spørgsmål	s. 4
EF's bistandspolitik overfor »3. Verden«	s. 6
For arbejderklassens internationale solidaritet	s. 7
Imod krigen	s. 9
Kapitalismen truer naturen og sundheden — styrk miljøkampen	s. 11
Landbruget og EF	s. 12
VS's alternativ til kapitalens EF	s. 14

Udgiver: VS, Studiestræde 24, 1.
1455 København K. Tlf: 01-13 46 44
Sats: Solidaritet
Tryk: OTM, Ikast
Ansv.havende red.: Helge Jensen
Foto: 2. maj

VS-plattform til EF-parlamentsvalget

Den 14. juni skal der igen være valg til Europaparlamentet.

Lad det være slået fast: VS er imod EF og alle dets institutioner - også parlamentet, som ikke har nogen reel politisk indflydelse. Valget er derfor heller ikke andet og mere end et skindemokratisk bluffnummer.

Derfor kræver VS: Danmark ud af EF.

Men hvorfor stiller VS så op til valget?

Vi stiller op for på en gang at styrke den samlede EF-modstand og tilføje modstanden vores internationale socialistiske perspektiv.

For at styrke den samlede EF-modstand mest muligt har VS indgået et valgteknisk samarbejde med SF og Folkebevægelsen mod EF. Det gælder om at tilføje EF-tilhængerne et så stort nederlag som muligt.

Men derfor er det ikke ligegyldigt, om VS bliver repræsenteret i EF-parlamentet.

Et VS-medlem af Europaparlamentet vil bruge tiden på at afsløre EFs virkelige karakter med dets magtmisbrug og bureaukrati. Vi vil samle materiale, som yderligere kan underbygge den fortsatte modstand imod EF og imod de europæiske højrekræfter i det hele taget.

Vi vil bruge en plads i EF-parlamentet til at støtte de kampe, som arbejderklassen og politiske bevægelser iværksætter imod den nationale og overstatslige krisepolitik.

I konsekvens heraf vil vores holdning til de enkelte sager blive fastlagt ud fra følgende principper:

- VS støtter principielt ethvert forslag der peger i retning af at forbedre leve- og arbejdsvilkårene for arbejderklassen og andre undertrykte i Europa.

- Men VS' mål med arbejdet i og omkring EFs institutioner er at få fjernet EF. Derfor anerkender vi ikke at Europaparlamentet skal spille nogen politisk rolle, hvorfor vi ikke kan støtte forslag, der direkte eller indirekte betyder en styrkelse af parlamentets politiske status.

- VS vil derfor kun stemme for forslag med forbedringer hvis de *samtidig* er udformet som opfordringer til gennemførelse i nationalt regi.

Bl.a. på den måde vil vi forsøge at få vores indsats i det danske Folketing og arbejdet i Europaparlamentet til at hænge sammen med både den generelle kamp for forbedringer af arbejds- og levevilkårene og kampen mod EF.

- VS vil yderligere stemme mod ethvert forslag, der betyder øgede magtbeføjelser til de overstatslige organer som parlamentet, kommissionen eller domstolen m.m. I forlængelse heraf vil VS stemme og arbejde imod alle unionsplaner.

- VS vil til enhver tid stemme imod EFs budget.

Meget andet kan man heller ikke bruge Europaparlamentet til.

EF-parlamentet har stort set kun kompetence til to ting: Det kan forkaste EFs samlede budget, og det kan give EF-kommissionen (EFs øverste administrative ledelse) et mistillidsvotum, hvis der er et to tredjedels flertal herfor.

Det er Ministerrådet, der lovgiver, og dermed har den egentlige politiske indflydelse i EF.

EF-kommissionen, dens generaldirektører og dens ca. 10.000 ansatte embedsmænd fremlægger de lovforslag, der kan udarbejdes ifølge Rom-traktaten. Forslagene bliver så efter en indviklet procedure forelagt Ministerrådet til vedtagelse.

På grund af veto retten kan ministerrådet kun vedtage lovforslag, hvis medlemslandene er enige om de principielle spørgsmål.

Men denne veto-ret eksisterer kun i kraft af Luxembourg-forliget fra 1966. Ifølge Rom-traktatens bestemmelser skulle Ministerrådet egentlig være gået over til at træffe flertalsbeslutninger for længe siden.

Og så havde der ikke været langt til det næste skridt: At give Europaparlamentet egentlige lovgivende beføjelser og således lægge magten fra de enkelte landes parlamenter til EF-parlamentet.

Fremtrædende politikere inden for EF ønsker en sådan udvikling henimod en egentlig politisk union mellem EFs medlemslande.

Også derfor er VS' indsats nødvendig. Unionsplanerne må og skal standses!

Udviklingen i EF

Udviklingen i EF er modsætningsfyldt. På den ene side harmoniseres, koordineres og integreres der på livet løs, og den ene højtidelige erklæring om en politisk union afløser den anden.

På den anden side har de skærpede nationale modsætninger under krisens tryk lagt en alvorlig bremse på disse bestrebelsers. Når det kommer til den politiske virkelighed slås de enkelte lande om at få mest mulig økonomisk udbytte af EF, hvilket da også har ført til enorme økonomiske vanskeligheder.

De ti stats- og regeringschefer kan bruge næsten to dage på at skændes om, hvorvidt England skal have tre eller fire pebernødder tilbage - for uenigheden drejer sig om mindre end en halv promille af de ti EF-landes samlede nationale budgetter - frem for at diskutere, hvordan man skal bekæmpe arbejdsløsheden, som nu har passeret de 14 mill.

EF er og bliver et redskab for vesteuropæiske kapitalinteresser - ikke for arbejderklassen.

Men under krisen er modsætningerne mellem de forskellige nationale kapitalinteresser blevet skærpet. Det har besværliggjort de mange studehandler om landbrugs- og fiskeripolitik, industripolitik med mere, som præger EFs hverdag.

Men det har heldigvis også hidtil blokeret for de mere vidtgående integrationsplaner om at lave en økonomisk-politisk og militær union, som såvel EF-kommissærerne og et flertal i EF-parlamentet arbejder så ihærdigt for.

Det område, hvor EFs harmoniseringsbestrebelsers er nået længst i de seneste år, er udenrigspolitikken, som karakteristisk nok slet ikke er omfattet af Rom-traktaten.

Det stærkt intensiverede samarbejde under EPS - det europæiske politiske samarbejde - blev formaliseret med vedtagelsen af den såkaldte London-rapport i efteråret 1981.

Hermed har samtlige EF-lande blandt andet forpligtet sig til at konsultere hinanden inden et hvilken som helst vigtigt udenrigspolitisk initiativ.

I praksis er det naturligvis de store lande - England, Frankrig og Vesttyskland - der præger denne udenrigspolitik. Det har blandt andet betydet en klar dansk tilslutning til fru Thatchers imperialistiske eventyr i Sydatlanten. (Falklands/Malviner-krigen). Og det har ført til den enstemmige vedtagelse af de håbløse sanktioner mod Sovjetunionen, som den danske regering først på et sent tidspunkt og med stort besvær blev tvunget til at bakke ud af via et folketingsflertal.

Landbrugspolitikken, der tegner sig for to tredjedele af EFs udgifter, er et af de områder, der på grund af EFs modsætninger er gået mest i hårdknude. Alle kan se, at den førte politik er helt sindssyg, og at hele systemet af støtteordninger er uholdbart.

De mange tilskudsordninger puster priserne op på landbrugsvarer med den konsekvens, at produktionen vokser og vokser, og lagrene sprænges. Vi hører dagligt om smørbjerg, kødpukler samt mælke- og vinsøer.

Men på grund af omfattende særinteresser - fra italienske bjergbønder til danske storbønder - har det vist sig så godt som umuligt at gøre noget effektivt ved de håbløse støtteordninger. Og ingen bekymrer sig om, at det i sidste ende er lønarbejderne, der betaler gildet - dels via de kunstigt høje fødevarerpriser og dels via skatterne til EF.

På industriområdet er de grundlæggende toldbarrierer og økonomiske begrænsninger for samfundens forlængst fjernet internt i EF. Opbygningen af det europæiske monetære system har betydet en EF-kontrol med valutakurserne, som især de store kapitalstærke og konkurrencedygtige firmaer har kunnet profitere af.

EF-kommissionen arbejder derudover ihærdigt med at fjerne de såkaldte tekniske »handelshindringer« mellem landene - deriblandt de danske krav til visse produktionsmidlers arbejdsmæssige sikkerhed, som EF-kommissionen finder urimeligt høje. Står det til EF, skal der være fri import af f.eks. støjende maskiner - arbejderne kan jo bare bruge høreværn.

Sammenslutningen i EF har alt i alt bidraget til at styrke den vesteuropæiske kapitalens internationale konkurrenceevne. Den større grad af fri bevægelse for kapital, varer og arbejdskraft har udvidet grundlaget for den vesteuropæiske kapitalers ekspansion og muliggjort udvikling af en vesteuropæisk stor kapital, der kan konkurrere med amerikansk og japansk kapital.

Det nationale spørgsmål

VS kræver Danmark ud af EF. Når det store flertal af den danske arbejderklasse er imod EF, skyldes det en erkendelse af, at EF er en hindring for arbejderklassens og de folkelige bevægelser kamp - for nedsat arbejdstid og imod arbejdsløshed, oprustning og miljøsvineri.

EF tager udelukkende sigte på at fremme kapitalens interesser. Derfor skal ikke blot Danmark, men også Holland, England, Irland og de øvrige EF-lande ud af EF. EF skal væk!

For arbejderbefolkningen og andre progressive kræfter er kampen mod EF og kam-

pen for bedre levevilkår to sider af samme sag. I denne kamp ligger også perspektivet for en alternativ politik, og andet samfund, socialismen.

De borgerlige EF-modstandere har forsøgt at foregøle den brede masse af EF-modstandere, at blot Danmark kommer ud af EF, vil alt være godt. Men en udmeldelse af EF fjerner ikke krisen, nedskæringspolitikken og arbejdsløsheden. Danmark vil stadig være i NATO, miljøsvineriet vil fortsætte. For Danmark vil stadigvæk være et kapitalistisk samfund.

Derfor er det afgørende at tilføje EF-modstanden et socialistisk perspektiv. Som det parti, der mest konsekvent har påvist sammenhængen mellem EF og kapitalismen og peget på socialismen som det eneste reelle alternativ til EF, ser VS det som sin opgave at styrke den socialistiske EF-modstand.

EF-modstanderne beskyldes af flomme-europæerne for snævertsynet nationalisme og fremmedhad.

Borgerskabet, der tidligere brystede sig af at være de eneste sande forsvarere af dansk-

heden, bolttrer sig nu i fraser om at være de eneste sande europæere.

Dermed vil de dække over unionsplanerne, som nu skal være redningsplanken for den kriseramte europæiske kapital.

Over for de borgerlige EF-tilhængeres tilslutning til unions- og integrationsplaner og deres beskyldninger mod EF-modstanderne for national selvtilstrækkelighed stiller VS en alternativ internationalisme.

En ægte internationalisme, som bygger på de progressive socialistiske og anti-imperialistiske strømninger og bevægelser i Europa og andre dele af verden, og som i sig bærer kimen til fremtidens socialistiske samfund.

Den internationale socialistiske bevægelse er desværre endnu svagt funderet. VS vil i sin politik bidrage til at styrke samarbejdet med alle progressive kræfter i verden.

I forlængelse heraf støtter VS nationers og nationale mindretals kamp mod imperialistisk udbytning og national undertrykkelse - som f.eks. i Irland, Baskerlandet og i mange lande i Den tredje Verden.

EF's bistandspolitik overfor Den tredje Verden

EFs bistandspolitik administreres blandt andet igennem de såkaldte Lomé-aftaler, der for tiden er under genforhandling. Lomé-aftalerne omfatter primært gamle europæiske kolonier i Afrika, Caribien og Stillehavsområdet.

Endvidere har EF indgået særftaler med forskellige arabiske og latinamerikanske lande, ligesom man har inddraget Asean-landene i det sydøstlige Asien under EFs bistandspolitik.

Siden den første Lomé-aftale blev indgået i 1975 er der sket et stadigt fald i EF-bistanden pr. indbygger, og ingen regner med, at de nuværende forhandlinger vil medføre en reel

stigning.

Målet med EFs bistandspolitik er på den ene side at sikre EF de varer, der er helt nødvendige for opretholdelsen af den europæiske produktion - det vil først og fremmest sige råvarer. For det andet skal bistanden sikre politisk og økonomisk indflydelse i modtagerlandene og gøre u-landene til markeder for EFs egen eksport. Det er ikke noget tilfælde, at bistanden først og fremmest gives til de rigere u-lande, som f.eks. Brasilien og Nigeria.

Derimod er EF ikke interesseret i konkurrence fra u-landene. Derfor har u-landene under Lomé-aftalen kun fået tildelt toldfrihed for varer, der ikke kan true den europæiske produktion af industri- og landbrugsprodukter.

EFs bistandspolitik er i praksis en videreførelse af kolonitidens politik og derfor ikke nogen reel støtte til u-landenes befolkninger.

Det er EF-landene og de store industrier, som er indblandet i de pågældende projekter, der har den afgørende indflydelse på aftalernes indhold.

For det andet er EFs bistandspolitik med til at opretholde det ulige bytteforhold mellem i- og u-lande. U-landenes eksportproduktion udgør ingen reel trussel på det europæiske marked, og u-landene skal betale dyrt for de industrivarer, som de køber i EF-landene.

For det tredje betyder EFs toldpolitik, der er med til at holde u-landenes forarbejdede varer ude af det europæiske marked, at u-landene i høj grad tilskyndes til at eksportere råvarer. Det hæmmer muligheden for udviklingen af en selvstændig produktionsstruktur i u-landene, som kunne gøre disse lande selvforsynende med landbrugs- og industrivarer.

Derfor er u-landene ofte henvist til at købe

teknologi og kapital hos udenlandske selskaber i håb om, at udnyttelsen af råvareforekomster kan rette op på handelsbalancen og skaffe arbejde.

Når man ser på EFs bistandspolitik med danske øjne, udgør det danske bidrag hertil den mindste del af de samlede danske midler til bistandshjælp. Hovedparten administreres gennem FN.

Forskellen mellem FNs og EFs bistandspolitik er, at gaveelementet er større i FN-bistanden og at alle lande er omfattet heraf. Desuden er industriinteresserne ikke så fremherskende i FN som i EF.

Derfor ønsker de borgerlige partier da også, at mere bistand skal administreres gennem EF og Verdensbanken. Det er VS imod, blandt andet fordi det vil forringe mulighederne for at give økonomisk bistand til lande, der f.eks. forsøger at løsrive sig fra det imperialistiske system.

For arbejderklassens internationale solidaritet

I disse år præges politikken i EF-landene af konservatisme og monetarisme. En politik, som er baseret på massearbejdsløshed og voldsomme sociale nedskæringer, og som rammer bredt i arbejderklassen og mellemlagene.

Resultatet er blandt andet, at arbejdsløsheden i EF har passeret de 14 millioner mennesker.

Dertil kommer det mindst lige så store antal ikke-registrerede arbejdsløse.

De økonomiske tab som følge af arbejdsløsheden er umådelige - de anslås i EF-landene til sammen at være mere end 50 mia. kr. om ugen. Hertil kommer de sociale og menneskelige tab, som ikke kan måles i statistikkerne.

En sådan politik understøttes i høj grad af EF - ikke mindst af EF-kommissionen.

Et eksempel er stålindustrien, hvor man blandt andet som følge af den såkaldte Davignon-plan ved omorganiseringer og rationaliseringer har nedlagt over 100.000 arbejdspladser - heraf alene omkring 20.000 i Lorraine i Nordfrankrig.

Sammen med den arbejdsløshedsskabende politik sker der en afvikling af det sociale sikkerhedssystem og en udstødning af stadig større grupper i EF-landene - syge, uddannelsessøgende, børnefamilierne, kvinderne, ungdommen, pensionisterne og indvandrerne.

En del-og-hersk-politik, der ligger helt i

tråd med Thatcher-regeringens strategi-dokument for 80'erne.

Dokumentet, der har givet inspiration til de øvrige EF-landes regeringer, indeholder blandt andet forslag om højere medicinpriser, betaling for lægehjælp, stop for gratis adgang til videregående uddannelser og forringelser i studiestøtte, biblioteksafgifter, generelle nedskæringer i de sociale ydelser, stop for pristalsregulering af pensioner og hjemsendelse af indvandrere med billet og bonus.

Som toppen på kranssekagen har EF-kommissionen forlængst anbefalet en fjernelse af dyrtidsreguleringen og andre lønreguleringsmekanismer. En anbefaling, som blandt andet den danske regering jo ikke har siddet overhørig.

Den officielle målsætning med hele denne krise- og livrerjælpspolitik er, at industrien og erhvervslivet må have troen og optimismen tilbage. Det sker blandt andet ved storstillede erhvervsstøtteordninger og forskellige former for produktudviklingstilskud.

Og så skal der iøvrigt være »fred og ro« på arbejdsmarkedet, så kapitalisternes ret til at skalte og valte med ressourcerne ikke anstødes.

Der har i de senere år over alt i EF-landene været en stærkt stigende tendens til udhuling af arbejderens tilkæmpede faglige rettigheder. Kriminalisering af strejke- og blokadevåbenet er i flere lande blevet dagligdag, og et velkendt arbejdsgiverkneb - skruerbrækkere - er flittigt taget i anvendelse, ligesom det er blevet forsøgt at omdirigere konfliktramte varer og produktioner blandt andet under de danske havnearbejderes kamp i 1983.

Overfor EFs konservative og monetaristiske politik stiller VS aktuelt bl.a. kravet om en radikal nedsættelse af arbejdstiden og en fortsat kamp mod overgreb på de faglige rettigheder.

VS går ind for arbejderklassens kontrol over produktionen og indgreb overfor kapitalens skalten og valten med de økonomiske og menneskelige ressourcer.

Alternativet på længere sigt er en produktion, indrettet efter behov og ikke efter profit.

Alternativet er socialisme.

For VS er de kampe, industriarbejdere, offentligt ansatte og mange andre udkæmper mod EFs og de nationale borgerskabers politik afgørende for at vende udviklingen.

I de seneste år har både offentlige og privat ansatte grupper i blandt andet Holland, Belgien, Frankrig, Vesttyskland og Storbritannien forsøgt at bekæmpe lønnedgang, fyringer og rationaliseringer ved omfattende demonstrationer, fabriksbesættelser og strejker mod regeringernes politik.

Selv om de fleste af kampene er endt i nederlag, viser de, at den europæiske arbejderklasse trods arbejdsløshed og overgreb ikke er løbet ind i et afgørende nederlag.

For VS gælder det, at disse erfaringer spredes. Vi kan f.eks. lære af de hollandske offentligt ansattes aktioner samtidig med, at nederlaget viser nødvendigheden af at kæmpe samlet med de privatansatte. Helt centralt står de franske stålarbejderes kamp mod »modernisering« og omfattende fyrin-

ger, fordi borgerskabet og Thatcher- og Mitterand-regeringerne forsøger at fremme industriernes konkurrenceevne, så de kan konkurrere med Japan og USA.

I første omgang er den europæiske arbejderbevægelses kampmål en 35 timers arbejdsuge - uden løntab og øget tempo. Men har forsøger EF at svare igen. Det sker med retningslinjer for en fælles arbejdstidspolitik for alle medlemslande: Mere deltidsarbejde, mere skiftehold, job-delning (især for unge), flex-tid med længere arbejdstid og weekendarbejde og afvisning af enhver form for lønkomensation.

For at modstå dette og for at sætte 35-timerskravet i centrum må der skabes et internationalt samarbejde mellem de progressive fagforeninger i Europa og en koordinering af aktionerne.

Havnarbejdere, bryggeriarbejdere, automobilarbejdere og mange andre har erfaret, at over for de multinationale industrier må arbejderklassen på tværs af landegrænser sætte den internationale solidaritet.

En sådan solidaritet og samarbejde mellem danske, britiske, italienske, belgiske og tyske arbejdere gælder ikke kun i kampen for en 35 timers arbejdsuge.

Også i kaben for andre påtrængende behov som en sundere og mere samfundsnyttig produktion, betalt frihed til uddannelse, barselsorlov til begge forældre og meget andet er den internationale koordinering en nødvendighed.

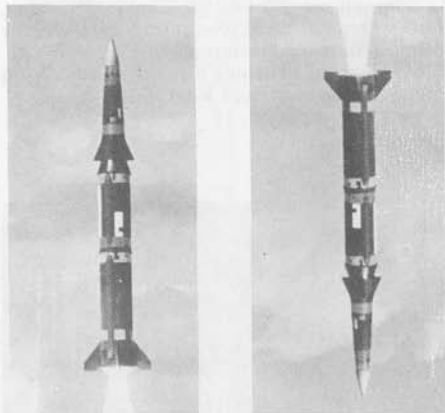
En sådan international solidaritet arbejder VS for.

Imod krigen

Kapitalismens historie er også historien om de værste krige, verden har oplevet. De kapitalistiske kriser og imperialismen - det kapitalistiske systems forsøg på at vinde overherredømme i verden - fremkalder ustandseligt krige. To verdenskrige har hidtil været resultatet, nu gælder det om at hindre den tredje og sidste!

I dag befinder kapitalismen sig i en dybtgående krise, og i forlængelse heraf øges krigsfaren, fordi Sovjetunionen og de østeuropæiske lande står i stadig skarpere modsætning til de vestlige magter.

Derfor er den nuværende krise den farligste af alle kapitalismens kriser, og derfor er det mere påtrængende nødvendigt end nogensinde at bekæmpe de vanvittige krigsforberedelser, kaprustningen og den undergravelse af demokratiet, der altid følger i militariseringens kølvand og som er med til at gøre krigen muligt.

Her og nu drejer det sig om at samle den bredeste og stærkeste mulige folkelige modstand mod atomkrigsruslen, men vi må også gøre os klart, at en verden uden krigsfare først er mulig den dag, vi får socialisme.

EF gør kampen for freden vanskeligere. EF er oprettet netop for at styrke den vesteuropæiske kapitalisme indadtil ved at skabe et stort europæisk marked, hvor de europæiske selskaber kan dominere, men også udadtil som instrument over for USA og Japan og som instrument for de imperialistiske interesser i den tredje verden.

Ja, de mest fanatiske EF-tilhængere, der drømmer om en stærk europæisk politisk union - en ny kapitalistisk supermagt - arbejder jo også for en europahær eller i alt fald et selvstændigt vesteuropæisk militært samarbejde.

bejde, der skal sikre de vesteuropæiske magters interesser i forhold til USA, Japan, Sovjet og u-landene.

Dermed er EF med til at skærpe de modsætninger i verden, der skaber krigsfare.

Overfor dette kæmper VS for et brud med NATOs og USAs planer om at kunne vinde en krig med at »begrænse« atomkrigen til Europa er uomgængeligt nødvendigt. Målet er en opløsning af militærblokkene i Europa-NATO og Warszawapagten.

VS ønsker at befri Europa for atomvåben. Vi arbejder for at gøre Norden til atomvåbenfrit område og støtter Palme-kommissionens forslag om en atomvåbenfri europæisk korridor og bestræbelserne på at skabe en atomvåbenfri zone på Balkan.

Vi bekæmper USAs og NATOs nye offensive militærdoktriner, der går ud på, at det bedste forsvar er et hurtigt angreb. Vi kræver de djævelske Pershing II- og krydserrak-

etter fjernet, ligesom vi vender os imod opstillingen af nye sovjetiske raketter i Tjekkoslovakiet og Østtyskland.

VS støtter den folkelige mobilisering imod oprustningen og ønsker en styrket international fredsbevægelse. Vi støtter også de uafhængige fredsgrupper i Østeuropa.

Flere og nye aktioner er nødvendige, hvis fredsarbejdet skal styrkes. F.eks. skal vi udnytte erfaringerne fra blokader og andre direkte og ikke-voldelige aktioner ved raketbaserne i Vesttyskland og England og aktionerne ved de jyske flyvestationer, der skal modtage flyforstærkninger - og måske atomvåben - i en krisesituation.

Kampen må styrkes på arbejdspladserne, f.eks. gennem punktvis strejker, aktioner mod militærproduktion o.s.v.

VS siger nej til krigen og kræver ensidig og gensidig nedrustning i Vest og Øst!

God is on our side!

Kapitalismen truer naturen og sundheden — styrk miljøkampen!

Europas storindustri, landbrug og energiproduktion truer i dag med at ødelægge vandet, luften og jorden, som vi alle lever af.

Svovlfyldte røggasser, kemikalieaffald, radioaktive udslip, nitrater og pesticider postes ud i helt uforsvarlige mængder - alene med tanke på de kortsigtede profitinteresser og uden tanke på de fremtidige livsmuligheder.

Denne forurening kender ingen landegrænser. Uledningen af radioaktivt spildevand fra f.eks. Windscale-atomværket - nu Sellafield - i England og le Hague i Frankrig er forlængst nået både til Vesterhavet og Østersøen.

Forsuringen af regn og sne som følge af svovludledningen i bl.a. Ruhr-området har allerede ramt de vestjyske nåleskove (Klosterhede og Stråsø), som nu også trues af skovdøden.

Uheld på atomkraftværker - f.eks. Barsebäck eller et østtysk værk - vil kræve evakueringsring af store dele af Danmark.

Kræften er den moderne kapitalismes

pest, dens følgesvende er astma, allergisygdomme og hjerte/kar-sygdomme. Disse »moderne«
sygdomme skal bekæmpes ved deres årsager og ikke gennem en stadig mere udbredt symptombehandling.

Og årsagerne er netop den tiltagende miljøødelæggelse, den stressede dagligdag, tilsætningsstofferne i fødevarerne, giftstoffer på arbejdspladserne m.m.

EF vil aldrig kunne løse disse problemer. EF vil måske søge at begrænse miljøødelæggelserne, hvor de direkte truer med at gøre produktionen umulig. Men EF vil aldrig bryde med de erhvervsinteresser, der drives af profithensynet.

Derfor er det vigtigt, at miljøbevægelserne i hele Europa arbejder sammen på tværs af grænserne og giver modstanden mod et økologisk »Euroshima«
international slagkraft.

Dumpningen og uledningen af giftige stoffer skal standses. Livsfarlige produktionsprocesser må ophøre - fra Seveso i Norditalien til Islands Brygge i København.

VS vil arbejde for, at atomkraften standses i hele Europa. Ikke for at blive erstattet af mere kulkraft, der også forpøster miljøet, men for at udbygge de vedvarende energikilder, der bruger solens og vindens uudtømmelige ressourcer, og miljøvenlige energiformer som f.eks. biogas.

Landbruget og EF

I 1972 hed det, at Danmark skulle med i EF især på grund af de fine vilkår for landbruget. De danske støtteordninger blev afløst af meget høje priser på korn og fødevarer i EF. Landbrugerne var sikre på afsætning og mindstepriser. Landbrugsstøtten blev nu betalt af alle EFs forbrugere i stedet for kun af de danske skatteydere.

Det var gode kår for landbruget, og der blev investeret som aldrig før. Landbrugsjendommene steg kraftigt i værdi på grund af de høje priser - uden at der var dækning for

det i produktionen.

I slutningen af 70'erne væltede læsset. Jordprisstigningerne holdt op, og i stedet satte tvangsauktionerne ind.

Det var især nyetablerede landmænd med store investeringer og ældre landmænd med et nedslidt produktionsapparat, som måtte give op.

I alt er 10-15 pct. af de danske landbrug ramt af tvangsauktioner.

EFs landbrugspolitik har i korthed gået ud på at klare alle problemer ved blot at garantere en høj mindstepris.

Denne løsning er dyr og har givet store overskudsproblemer.

Dansk landbrugsproduktion har koncentreret sig om at score mest muligt af EFs støtte - uden tanke for problemerne med overskudsproduktion.

EF har forsøgt og forsøger stadig at omlægge landbruget gennem strukturreformer, blandt andet ved at give »moderniseringsstøtte« til »levedygtige« ejendomme, støtte til slagtning af malkekøer og andre ordninger med tvivlsom virkning.

Prisfastsættelserne sker hvert år under megen tvivl og med store forsinkelser. Det bevirker blandt andet, at landmændene ikke kan tilrettelægge produktionen efter de kommende priser, fordi de ikke kender dem, hvilket giver dårlig tilpasning og overskudsproduktion.

De seneste år er så den såkaldte medansvarsafgift kommet til.

Den betyder, at alle landbrugere skal betale til EF, fordi der er overskudsproduktion. For mælk er afgiften f.eks. nu tre pct. at mindsteprisen.

I marts i år har landbrugsministrene endelig fundet ud af, at det er nødvendigt med en kvoteringsordning. Produktionen skal ned sættes med 7% i år.

Det er kornbønderne, der har klaret sig bedst i EF, de har uden investeringer nydt godt af de høje priser på korn i EF.

De landmænd, der fik solgt deres gårde i de glade 70'ere, har også nydt godt af kapitalgevinsten.

Endelig har foderstofforretninger og banker tjent rigeligt på landbruget.

Men det er lønarbejderne i EF, som har betalt alt dette gennem en momsprocent højere fødevarerpriser og ved at bidrage til de enkelte landes landbrugsstøtte. Denne støtte løber i Danmark op i tre milliarder kroner om året.

Har de danske lønarbejdere da fået indflydelse for pengene? - eller den tyske eller italienske for den sags skyld??

Svaret er NEJ. Beslutningerne tages af EF-bureaukraterne i samarbejde med den internationale kapitalers interesser. Udviklingen i landbrugets produktionsmetoder er kun bestemt ud fra en faktor - den økonomiske. Denne udvikling har hverken været til gavn for landbrugets produkter eller for miljøet.

Økologisk set er det helt grotesk, at EF importerer masser af planteprotein, der bruges i landbruget til fodring af køer og grise, for så til slut at anbringe produkterne i kæmpe overskudslagre med smør og kød.

Danmark må ud af EF og arbejde for at etablere en international samhandel, som foregår ud fra lønarbejdernes interesser.

På landbrugsområdet betyder det, at man skal arbejde på at få en fornuftig fordeling af produktionen, således at man udnytter de naturgivne muligheder og ressourcer bedst muligt med størst mulig hensyntagen til miljøet og landmændenes arbejdsvilkår.

Væk med

EF

Årsagerne til den aktuelle krise og den modsætningsfyldte udvikling i EF må dels søges i EFs grundlæggende karakter som et redskab for vesteuropæiske kapitalinteresser, dels i den krise, der har ramt hele den kapitalistiske verden.

Ikke desto mindre forsøger EF-tilhængere og -bureaukrater krampagtigt at fastholde EF som redskab for gennemførelsen af krise- og nedskæringspolitikken.

Det direkte valg til EF-parlamentet skal bane vej for yderligere integration og harmonisering. Planerne for oprettelse af en økonomisk-monetær union er tydeligt aftagne. Sigtet er opbygningen af en overnational kapitalistisk stat.

VS er imod afholdelsen af det direkte valg, og vi vil modarbejde alle yderligere integrations- og unionsplaner.

VS' alternativ til det danske EF-medlemskab er ikke et borgerligt Danmark udenfor EF.

VS' alternativ er at bruge kampen mod EF til at opbygge modstanden mod selve kapitalismen. Derfor ser VS det som et stadigt mål, at styrke arbejderklassen og de politiske bevægelser i kampen mod det nationale og internationale borgerskab.

Perspektivet er verdensrevolutionen og opbygningen af den internationale socialisme.

Men EF bringer os på ingen måde nærmere dette mål, tværtimod. En overnational EF-stat, som det er bureaukraternes mål at indføre, styrker kun den internationale kapital og er direkte vendt imod arbejderklassen og andre undertrykte i Vesteuropa, derfor skal EF bekæmpes.

VS ser denne kamp i sammenhæng med kampen for socialisme, som nødvendigvis må føres på tværs af landegrænserne og på trods af og imod EF.

for socialisme

VS Bulletin

Venstresocialisternes politiske tidsskrift udkommer 8 gange om året. Abonnement 65 kr., løssalg 10 kr.
Bringer længere, uddybende artikler om den nationale og internationale klassekamp, diskussioner om VS og venstrefløjen, osse fra ikke-VS'ere, vigtige dokumenter, anmeldelser, samt temanumre:

3 numre gratis!

Jeg ønsker:
et års-abonnement 65 kr.
et institutionsabonnement 95 kr.
er indbetalt på giro 4 17 92 77
er indbetalt på check

NAVN

ADRESSE

.....

.....

VS Bulletin

Studiestræde 24, st.
1455 Kbh. K

VS

Nærmere kontakt med VS?

Medlemskabet af støttekredsen koster 30 kr. i kvartalet. Du bliver medlem ved at indbetale 30 kr. på:

Giro 1 48 61 01
VS-støttekreds
Venstresocialisterne
Guldsmedegade 23 o.g.
8000 Århus C

STØTTEKREDS

SOLIDARITET

VS' AVIS - et redskab i hverdagen!

SOLIDARITET kommer hver torsdag med en professionel journalistisk dækning af:

- ★ KULTUR
- ★ INTERNATIONAL POLITIK
- ★ UNGDOM
- ★ KOMMUNAL- OG FOLKETINGSSTOF
- ★ NY TEKNIK
- ★ FAGLIGT STOF

....Og meget meget mere

navn _____

adresse _____

postnr. og by _____

Abonnér!

- halvår — 110 kr.
- helår — 200 kr.
- indbetaling på giro 7 16 23 08
- vedlagt i check

Til
frimærke

SOLIDARITET

Studiestræde 24, st.
1455 Kbh. K